

admissione; & receptione educandarum puellarum, & famularum, sive quorumcumque foeminarum promulgata, quatenus opus sit, tenore præsentium auctoritate Apostolica confirmamus, & sub pœnis etiam per eisdem Constitutiones, & Decreta contra inobedientes inflictis, servari mandamus, ac præcipimus. Insuper tenore, & auctoritate paribus, statuimus, & declaramus, admissionem, receptionemque quorumcumque foeminarum, sive puellarum educandarum, sive Famularum in Monasteria, quacumque ex causa, sine legitima, authenticaque ejusdem Apostolicæ Sedis licentia toties, quoties opus fuerit, impetranda, & prævio examine super moribus, fama, habilitate, & necessitate ipsarum educandarum puellarum, vel famularum, per Antifites locorum Ordinarios tantummodo, & non alios quoscumque Superiores toties itidem, quoties necessitas postulerit, habendo, non obstante quacumque consuetudine etiam longi temporis, fieri non debere. Quod si secus factum, ac fieri in posterum contingat, statuimus pariter, ac declaramus, tam Moniales, & quascumque in Monasteriis degentes, quæ foeminas quascumque

in eadem Monasteria quomodocumque admiserint, receperintque, quam ipsas foeminas admittas, & receptas, & canonicis censuris, & pœnis obstrictas esse, ac fore, à quibus eisdem Monialibus, & foeminas hujusmodi ejusdem tue Diocœsis, si forte hac in parte deliquisse contigerit, de præterito tantum absolvendi facultatem Fraternitati tue, cum facultate etiam alios subdelegandi, tribuimus, & impertimur. Cæterum Fraternitati tue injungimus, ac præcipimus, ut omnium, & singularum ordinationum per laudatum Concilium Tridentinum, & Apostolicas Constitutiones, & dictarum Congregationum decreta, super clausura Monialium, & delegata Antifitibus locorum Ordinariis Visitatione, tam interna, quam externa præscriptarum memor, eisdem ordinationes sub pœnis deluper inflicti debite executioni mandare facias, & studeas, necnon mandari facias, cures, & admittaris. Interim, ad prosperi successus auspiciam, Tibi, Venerabilis Frater, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Dat. Rom. apud S. Mariam Majorem die xxiv. Januarii MDCCLVII. Pontificatus N. anno VII.

De Clausura Monasteriorum Virorum Regularium.

BENEDICTUS PAPA XIV.
Ad perpetuam rei memoriam.

Regularis disciplina observantiam ante etiam, quam & generalium, ac particularium aliqujus Nationis, aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum legibus, functionibusque præscriberetur, quoad vetitum mulieribus quibuscumque, etiam consanguineis intra quorumcumque Religiosorum Virorum clausuram ingressum, tam integerrime custoditam fuisse constat, ut, nedum foeminis quibuscumque, sed masculis quoque, non tam ad Monasteriorum clausuram, seu septa, quam ad ipsa eorundem Monasteriorum Oratoria, & Ecclesiæ nullus paterit aditus, & accessus; quin imo sub gravissimis pœnis fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gregorius Papa I. Prædecessor noster in Servorum Dei fecibus occasio præbeatur popularibus Conventibus, & simplicioribus ex hoc animas, plerumque, quod abist, in scandalum trahat. Hujusmodi autem Regularis disciplina observantia, etiam pro temporum varietate, ac necessitate tot, tantaque subit vices, ut iidem Prædecessores nostri aditum, & accessum ad publicas Monasteriorum Ecclesiæ duntaxat five masculis, sive foeminis sacrosanctum Missæ sacrificium audiendi, prædicationibus verbi Dei interessendi, & Sacramentum Sanctissimæ Eucharistiæ sumendi, ac peccata sua confitendi causa, sine tamen Parochorum præjudicio,

interdum concesserint; vicissim tamen ipsi Prædecessores nostri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam post eorundem decretorum promulgationem, denunciationemque providis, saluberrimisque Constitutionibus, ordinationibusque sub pœna etiam excommunicationis lætæ sententiæ foeminis quibuscumque aditum, ingressumque hujusmodi intra Monasteriorum clausuram interdixerunt. Quoniam autem, sicut dolentes accepimus, alii quidam Apostolicas leges, ac præcepta hujusmodi, vel ausu temerario parvipendentes, vel ad eorum arbitrium interpretantes, foeminis quibuscumque aditum, ingressumque tam manifeste, ac tanta solennitate vetitum permittunt, alii vero privilegia, indulta, prærogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas concessiones sibi, sive à jure, sive ab homine factas, & impertitas, seu factas, & impertitas, ac quorumcumque munerum, dignitatum, ac præminentiarum ratione debitas, seu debita arrogantes, prætendentes, obtendentesque foeminas quaslibet intra Monasteriorum clausuram, septa, cœnacula, cubicula, aliaque officinas, aut admitti, ac recipi sinunt, mandantque, aut una secum ducunt; alii denique sub pietatis, ac religionis prætextu, cum supplicationibus, sive cum Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, sive cum sacris Sanctorum, Sanctorumque Reliquiis, Statuis, & Imaginibus per clausuram, septa, & alia Monasteriorum loca de more, ut assentur, habentur, sine ullo prorsus discrimine masculos, &

foeminas supplicationes hujusmodi per eadem loca sequi, & comitari licitum, quin imo, ut indulgentias lucrari valeant, necessarium esse obtendunt: Hinc est, quod Nos, qui, dum in minoribus effemus, quod plurimos hujusmodi abusus compertos habebamus, in hac sublimi sacrosancti Apostolatus specula constituti, non tam alsiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum Antifitium documentis, quam nullis etiam superiorum, aliorumque virorum ex Religiosis Ordinibus Dei honorem, & Instituti sui disciplinam zelantium expostulationibus de antedictis, similibusque abutibus in dies admonemur, ut opportunum, ac salutare iisdem abutibus tollendis, quantum cum Domino possumus, remedium afferamus; auctoritate Apostolica, & tenore præsentium primum quidem omnes, & singulas Constitutiones, sanctionesque à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini decreta super clausura Monasteriorum quorumcumque Religiosorum virorum editas, renovamus, & confirmamus; necnon in posterum ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in constitutionibus, sanctionibusque eorundem Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, & decretis ejusdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus. Deinde motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine earundem præsentium tenore omnia, & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones omnibus, & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Vener. Frat. nostris S. R. E. Cardinalibus, sive singulis, sive eorundem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad charissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illustres, aliaque summas Potestates, prout rerum conditio postulerit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antifites, tamen tanquam Apostolicæ hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse prætendant, & in posterum habendi sunt; sive ordinarii, sive extraordinarii nostri, & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque etiam ad ipsos Imperatorem, & Reges, ac summas Potestates Nuncios, sive Inter-Nuncios resident; ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, & expressione nuncupati personis quocumque tempore à quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & præ-

textu per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub plumbo expeditas litteras sub quibuscumque verborum formis facta, data, concessa, & impertita, sive factas, datas, concessas, & impertitas sub hujusmodi accessu, & ingressu revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus, necnon à daturum earundem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari statuimus, decernimus, & declaramus. Quemadmodum etiam statuimus, decernimus, & declaramus, quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum quacumque facultate hujusmodi temere uti audentem, ipso facto abique ulla alia declaratione pœnas, & Ecclesiasticas censuras, à quibus, præterquam à Nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo absolvi possit, incurrere, & incursum esse, licentiamque hujusmodi cuicumque concessam nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac pœnas, & censuras Ecclesiasticas ipso facto, ut præmittitur, per contra facientem incurri, & incursum esse. Decernentes, etiam præsentibus litteras, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentie, & dignitatis existant, seu alia, specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consentierint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causeque propter quas præsentibus emanarint, iustititer adductæ verificata, & justificata non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium contentis, alioque quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuaque expressione requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quocumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud utri, seu te juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentibus litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, sive plenarias, & integros effectus tortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum

rum Palatii Apostolici Auditoris, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuncios, aliove quoslibet quacumque præminencia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac, quatenus opus sit, nostra & Cancellariæ Apostolicæ regula de iure *questo non tollendo*, aliisque Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & styliis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & litteris Apostolicis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus; & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret; tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & inferrentur, presentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanentis, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quoviscumque. Cæterum per presentes non intendimus derogatum esse iis concessionibus, quæ ad favorem quarumcumque nobilium seminarum, ex eo, quod sive earundem majores, ac pro tempore existentes de familia fuerint, & habeantur fundatores, vel insignes benefactores illius Monasterii intra cuius claustra, vel septa feminas etiam de fami-

lia ingredi, vel concessum esse sibi voluerunt, & de concessione huiusmodi confirmationem ab Apostolica hac Sancta Sede obtinuerunt: sive femina huiusmodi sint consanguineæ, & affines eorum, qui sunt Domini in temporalibus locorum, in quibus Monasteria sita reperiuntur; & quacumque legitima tituli, vel consuetudinis causa, & occasione ingressæ huiusmodi de presenti gaudent, factæ, & impertitæ fuerunt; dummodo concessiones huiusmodi per Apostolicas in simili forma Brevis, vel sub plumbdo desuper expeditas litteras dumtaxat, & non aliter omnino factas, & impertitas fuisse prius Ordinariis locorum Antistitibus, vel Præsulibus per legitima, & authentica documenta collate fecerint; & dummodo nec vagandi, nec otiosi, nec comedendi, cenandique, nec per ambulacra, cubacula, cenacula, aliaque loca, & officinas discurrendi causa, sed ad Ecclesiam accedendi, Sacrosanctum Missæ Sacrificium audiendi, aliaque erga Deum pietatis officia, & opera exercendi studio ingrediantur; & dummodo de earum adventu & ingressu, interdiu, & opportune faciendos superiores pro tempore exilientes prius certiores fiant ad hoc, ut absque fratrum incommodo, & offensione, recto tramite ad Ecclesiam pergatur, & alia de iure servanda serventur. Volumus autem, ut earundem præsentium litterarum transumptis exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo persone in Ecclesiastica dignitate constitute munitis, eadem prorsus fides in iudicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensa. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die tertia Januarii millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, Pontificatus nostri anno secundo. *D. Card. Passioneus.*

Anno à Nativitate Domini nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, Indictione quinta, die vero quarta Januarii, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & Domini nostri Domini Benedicti Divina Providentia Papæ XIV. anno secundo, suprædictæ Constitutionis affixa, & publicata fuit ad Valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curie generalis in Monte Citatorio, & in Aede Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Antonium Pelliccia Apost. Curf.

Nicolaus Cappelli Mag. Curf.

De Ordine servando in causis super nullitate Professionis Regularis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei, ad perpetuam rei
memoriam.

SI datam hominibus fidem frangere, conventionelque eas, quæ ab humanis legibus roborantur accipiunt abrumperet, ac violare non licet; multo magis necesse est obligatum Deo mentis propositum immutabiliter servari. Notique præsertim, utpote sacrarum Legum custodes à Deo constitutos, oportet earum pactum, quæ Divino, & Ecclesiastico jure indissolubiles sunt, perpetuam firmitatem, & observantiam asserere. Eam ob rem jam utque ab anno Incarnationis Dominicæ 1741. Pontificatus nostri anno secundo, Apostolicas litteras decimus incipientes; *Dei miseratione*, in Bullario nostro deinde editas *Tom. 1. num. 33.* quibus certum præscriptum ordinem, in Tribunalibus Ecclesiasticis servandum, cum in ipsis discutit, & definiri deberent causæ, in quibus de nullitate alicujus matrimonii contracti ageretur; non eo quidem consilio, ut si quod forte matrimonium cum impedimento aliquo dirimente initum fuisset, de illius nullitate iudicium postulari, aut fieri prohiberemus; sed, ut in hoc gravissimo iudicii genere, in quo de sacro Conubiorum fœdere agitur, pleniori veritatis elucidationi consuleremus; utque Iudices non sine certissima cognitione omnium, quæ ad rem maxime conducunt, huiusmodi vinculum ex tot rationibus insolubile, sententis suis tanquam irritum ab initio dissolverent. Cujus quidem Constitutionis utilitas, Deo favente, ad hunc diem aperte comprobatur; cum ex eo tempore, neque tot causæ super præsentia matrimoniorum nullitate in Tribunalibus pendentes; nec tam frequenter, ut antea, Nobis exhiberentur preces pro obtinendis dispensationibus super matrimonio rato, & non consumato, dum scilicet ante omnium oculos propositæ sunt difficultates paulo quidem majores, sed omnino iustæ, quæ, ex novo ordine à nobis statuto, cuilibet superandæ se offerrent, antequam optatum finem assequatur.

Quemadmodum itaque pro matrimoniis carnalibus à Nobis provium fuit, ita tunc de spiritualibus animarum nexibus, de Religiosis videlicet utriusque sexus Regularium Professionibus pari ratione statuere decrevimus: nimirum certam normam, ac methodum tradere, quam observare debeant Iudices Ecclesiastici, quoties iudicia super nullitate Professionum in aliquo Ordine Regulari à Sede Apostolica approbato fuerint, coram ipsis agitari contingerit; neque id quidem ad hunc finem, ut aditus intercludatur iis, qui iustis de causis huiusmodi actiones intentare velint, ac postulent Professionem à se

factam ex capite nullitatis irritam declarari; sed ut ipsi Iudices rerum, veritatem in specie dignoscere, suaque sententias indubius fundamentis innixas proferre valeant; ac ne unquam ex ignorantia factorum, aliquid decernant solum vinculo, dum is forte valida solemnium Votorum Professione emissæ, Religioso Ordini, cui nomen dedit, reipsa maneat adstrictus. Quæ ex methodo à nobis tradenda hunc fructum similiter obtenturum speramus, ut & rariores in posterum in Tribunalibus future sint causæ super præsentia Professionum nullitate: & qui deinceps huiusmodi nullitatis declarationem in foro externo obtinuerint, & consequenter à Religione discesserint, non amplius anxii, aut male tuta conscientia vivant, ac propterea ad Nos, aut ad officium Penitentiarie nostræ Apostolicæ, ut non semel evenisse novimus, confugere cogantur, occultato (ut moris est) in precibus nomine, sententiam sententiam super Professionis nullitate, pravis artibus extorram a se fuisse, decepto Iudice, vel per mendaciam in facti expositione adhibita, vel per corruptos Testes, ideoque flagitantes, ut ex gratia, & dispensatione Apostolica, facultas manendi in seculo ipsis indulgeatur.

Ut autem ordinate procedamus, distinguendum initio est inter Regulares illos, qui intra quinquennium à die factæ Professionis de illius nullitate actionem promovent; & eos qui post elapsum quinquennium reclamant. Quod ad priores attinet, celebre est de illis decretum Sacræ Tridentinæ Synodi *sess. 25. de Regular. cap. 19.* in hæc verba: *Quicumque Regularis prætetendat, se per vim, & metum ingressum esse Religionem, aut etiam dicat, ante etatem debitam professum fuisse, aut quid simile, velitque habitum dimittere quacumque de causa, aut etiam cum habitu discedere, sine licentia Superiorum; non audiatur, nisi intra quinquennium tantum à die Professionis, & tunc non aliter, nisi causas, quas prætetenderit, deduxerit coram Superiore suo, & Ordinario.* In quo sane decreto licet in littera Virorum Regularium dumtaxat mentio fiat, nihilominus etiam femine Religionem professæ comprehenduntur; quam, ex regulis juris, masculinum genus etiam femininum includat, ubi una eademque causa pro feminis æquæ, ac pro masculis militat. Quamvis autem Decreti verba satis clara sint, variae tamen questiones circa eorum sensum, ac vim excitatæ fuerunt.

Quum etenim ibi fermo dumtaxat sit de Regulari Professo, qui suam Professionem nullam fuisse contendat: *Quicumque Regularis prætetendat, se per vim, & metum ingressum esse Religionem, &c.* nihil vero expressè statuatur de ipsa Religione, cu-

cujus aliquando interest alicujus. Alumni sui Professionem irritam declarari; ut si quis, exempli causa, comperiat occultum aliquod impedimentum non revelasse, de quo interrogatus fuerat, adjecta declaratione, quod eo forsan exillente, & non patefacto; ipsius admisso à Religione minime rata habenda foret; hinc dubitatum fuit, an in hujusmodi casu solus Superior Regularis sine Ordinario procedere posset, an vero etiam in hac facti specie discutienda esset causa coram Regulari Superiore simul, & Ordinario Loci. Super quo Congregatio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad ipsius Concilii Tridentini Interpretationem ab Apostolica Sede deputatorum constanter decrevit, causas hujusmodi super nullitate Professionis, tam à Regulari Professo, quam à Religione, intra quinquennium in iudicium deductas, & à Superiore Regulari, & ab Ordinario Loci simul cognoscendas esse.

Quum item quinquennium intra quod admittitur reclamatio a veris Professionem, Sanctæ Synodus computandum voluerit à die professionis; cumque potior, atque communior causa, quæ pro nullitate Professionis adduci solet, in metu consistat; metus autem per totum quinquennium, atque etiam ulterius, aliquando perseveret; quantum fuit, an, ubi de metu agitur, initium quinquennii delendum sit ab ipso die Professionis emissæ, an vero à die, quo Professus liberam reclamandi facultatem habere cepit. Eadem vero Congregatio declaravit, in utroque pariter casu, concessum quinquennii tempus à die emissæ Professionis esse computandum.

Ad idem pariter quinquennium pertinet alia agitata questio, an scilicet prædicti Ordinarius, & Superior Regularis cognoscere possint causas nullitatis Professionis, etiam post ipsum quinquennium, ubi nempe Professus intra illius decursum reclamaverit, sed iudicium profectum deinde neglexerit, aut nequiverit. Decretum est autem ab eadem Congregatione, et coram præfatis Iudicibus à Concilio memoratis agendam esse causam, etiam post expiratum quinquennium, dummodo satis constet, eam intra præscriptum tempus à reclamante serio intentatam fuisse.

De ipsius autem Iudicibus pro hujusmodi causarum cognitione à Sancta Synodo designatis, per ea verba, coram Superiore suo, & Ordinario, complures similiter motæ sunt questiones, quæ majori eorundem verborum elucidationi causam dederunt. Et primo questum fuit, quissam sciendus esset Superior Regularis in casu, & ad effectum, de quo agitur; utrum scilicet Provincie Rector, an Generalis Ordinis Moderator; Congregatio autem ejusdem Concilii Interpretes definitivè esse Superiores locales; nimirum Abbatem, vel Guardianum, sive Priorem, aut alio quocumque nomine nuncupatum Præpositum, seu Rectorem il-

lius Monasterii, aut Cœnobii, in quo reclamans Professionem emittit; eum nempe, qui hujusmodi Monasterii, aut Cœnobii regimen exercet, quo tempore causa super nullitate Professionis in iudicium deducitur. Questum item fuit, quissam Monialis proprius Superior dicendus sit, ad effectum iudicandi una cum Ordinario de eorum Professionis nullitate. Responsum fuit, quod, si agatur de Monialibus Ordinario Loci immediate subiectis, tunc, quum nullus sit eorum Superior Regularis, solus Ordinarius iudicat de Professione reclamantium intra quinquennium: Si vero Moniales Regularium regimini subiant, tunc hujusmodi causæ iudicandæ sunt ab Ordinario loci simul, & à Superiore Regulari; ab eo nimirum, cui conceditum est univèrsim Monasterii regimen, non autem à Confessario Regulari Monialium. Dubitatum est etiam, utrum Superior Regularis jus suum cedere possit Ordinario Loci, eique permittere, ut in hujusmodi casibus solus procedat, & iudicet: id autem prædicta Congregatio fieri posse negavit; permittit tamen Superiore Regulari, ut si iudicium assumere nolit, aut non possit, alium subrogare valeat, vel Regularem, vel etiam Ecclesiasticum Secularem Juris Canonici peritum, qui una cum Ordinario Iudicis partes exerceat. Denique questum fuit, si forte Ordinarii, & Superioris Regularis iudicia inter se discrepantia existerint, quodnam ex ipsis alteri prevalere debeat. At in hoc casu responsum fuit, causam ipsam ad Apostolicæ Sedis iudicium devolutam censeri.

Quum vero inter capita nullitatis Professionem Regularem irritantia, unam etiam adnumeretur, si nempe aliquis Professionem emisserit in Cœnobio ad Novitiorum institutionem minime destinato, in ista tamen locis, in quibus recemem Prædecessor noster Clemens Papa VIII. Decreta de Regularibus à se edita vim habere mandavit; si quis ex hoc capite Professionem à se factam intra quinquennium impugnare voluerit, aut etiam si Religio intra idem quinquennium postulerit alicujus Professionem ex hujusmodi capite irritam declarari; decretum extat à fel. record. Urbano Papa VIII. altero Prædecessore nostro, iussu gravibusque de causis, ac de consilio præfata Congregationis Concilii Tridentini Interpretis, editum die 5. Januarii anni 1636. incipiens. *Ad occurrendum*, quo statutum fuit, hujusmodi causas ad eandem Congregationem private pertinere. Hæc sunt potiora in hoc genere Decreta ex Regestis prælaudatæ Congregationis excerpta, quæ licet alias à Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus Apostolica Auctoritate non semel approbata fuerint, & confirmata; Nos tamen eadem, præsentium Litterarum tenore, atque Auctoritate simili, novo approbationis, & confirmationis nostre robore communimus, atque ab omnibus, ad quos spectat, seu respective spectabit, in posterum pro regula haberi, ac ple-

plenariæ executioni demandari præcipimus.

Quibus ita constitutis, firmiterque pertinentia causarum, quæ intra quinquennium à die Professionis emissæ adversus illius validitatem introducuntur; conseqens est, ut & ea indicemus, quæ de ordine, ac methodo in hujusmodi iudiciis servanda, à Majoribus sapienter constituta sunt; tum ea proferamus, quæ Nos ipsi oportune addenda censuimus, quæque pari auctoritate, ac præsentium litterarum vigore, perpetuis futuris temporibus servari volumus; & mandamus. Jam de ipsa hujusmodi causarum introductione notum est decretum ejusdem Concilii Tridentini *cit. Sess. 25. cap. 19. de Regular. Ut si quis antea habitum sponte dimiserit, nullatenus ad allegandum quantumque casum, admittatur, sed ad Monasterium redire cogatur, & tanquam Apostata puniatur; interim vero nullo privilegio suæ Religionis juvetur.* Ex quo sequitur, Regularem postulantem iudicium fieri de suæ Professionis nullitate, ab ipso iudicii limine repelli, nisi constet, eum in Religionis suæ Claustris morari, & Habitum Regularem resumpisse, si ipsum antea deposuerit.

De probationibus vero, licet non ignoremus, apud Superiores Regulares, Ordinarioque Locorum uti receptum fuisse, in re tanti momenti, iudicia sua fundare in extrajudicialibus attestationibus, quantumvis juramento firmatis, quæ ad perpetuum dicantur; hoc tamen de cætero ultrapari prohibemus; volentes, atque districte mandantes, ut ad adstruendas probationes in hujusmodi causis necessarias, verus, & iudicialis Processus omnino conscribatur; in quo, & Articuli exhibeantur ex parte illius, qui adversus Professionem agit; & Interrogatoria dentur ab ea parte, quæ stat pro ipsius Professionis validitate; & Testes tam super Articulis, quam juxta hujusmodi Interrogatoria examinentur; utque, hac forma non servata, Processus ipse, & Sententia dependent ab eo prolata, insanabili nullitatis vitio corrumpere censeantur; salva etiam dispositione juris communis, quoad alia nullitatis capita, si quæ forte in ipsa Processus compilatione intervenireint.

Sub eadem poena nullitatis, decernimus, atque statuimus, ut in hoc iudicio citari, & audiri debeant tum Defensores Monasterii, seu Cœnobii, in quo Professus Vota Religiosa suscepit, tum ipsius Professi consanguinei, sive propinqui, sive alii, quibus bona tua donavit, aut celsis uno verbo omnes, quorum interet illius Professionem sustineri; in primis autem citentur (si superstitès fuerint) qui indicati erunt tanquam Auctores, aut complices metus eidem incursi, ut Votis inivitis se obiringeret. Quemadmodum vero in citata Constitutione nostra, quæ incipit: *Dei miseratione*, decrevimus, ut in singulis Diocesisbus ab Ordinario deputari deberet aliquis probitate, ac doctrina commendatus, cujus officium

esset in Causis Matrimonialibus in iudicio stare pro validitate Matrimonii; ita nunc omnibus, & singulis Locorum Ordinariis committimus, & mandamus, ut personam aliquam similibus qualitatibus præditam in suis respective Diocesisbus eligant, cui *Defensoris Professionum* munus imponant; utque huic omnia demandata, injuncta, & respective applicata esse censeantur, quæcumque Nos in præcitis Litteris de Matrimonii Defensore statuimus; Nos enim eadem omnia, præsentium tenore, ad hujusmodi Professionum Defensores expresse extendimus, & respective applicamus, & quoad solum pari modo locum habere decernimus. Id solum peculiariter pro Defensore Professionis in præsentibus statuimus, ut scilicet quidquid pro ipsius honorario, aut mercede, sive pro expensis in defensione causæ occurrentibus, eidem præstandum esse Judex prudenter arbitratus fuerit, id omne ab illis exolvendi debeat, quibus à Professo renunciata fuerunt bona in Religiosis ingressu dimissa; si vero hi non existant, aut si Professus nihil renunciandum habuerit, ipsa Religio, quatenus ex illis sit, quæ temporalia bona possident, ad hujusmodi solutiones teneatur: Si autem nec adsint bona renunciata, nec Ordo Regularis de quo agitur, quidquam possideat, tunc Defensori Professionis satisfiat ex pecuniis mulctarum illius Tribunalis, in quo causa agitata fuerit, sive alterius, prout in aliis prædictis Litteris nostris de Matrimonii Defensore statutum.

Lata demum Sententia à Superiore Regulari, & ab Ordinario Loci, si ea pro validitate Professionis pronunciata fuerit, neque professus appellationem interponat, causam finitam esse non dubitatur. Si vero Professus ad Iudicem secundæ instantiæ appellaverit, vel etiam ulterius eadem causa retractanda fuerit; in omnibus hiis iudiciis volumus similiter, Defensorem Professionis ex Officio deputatum intervenire, eodem prioris modo, quo in citata Constitutione decrevimus, Defensorem Matrimonii in secunda, & ulteriori instantia, iudicio temper adesse. Ac sicuti præterea statuimus, hujusmodi Defensoris partes esse, à Sententia Iudicis primæ instantiæ pro Matrimonii nullitate lata ad ulterioris instantiæ Iudicem provocare; & fornam postulentis iudicium in ulterioribus hujusmodi instantiis præscripsimus; ita porro volumus, ut Defensor Professionis à Sententia in prima instantia pro nullitate Professionis edita appellare omnino debeat, atque in secunda, seu ulteriori hujusmodi causarum revisione, eadem omnia volumus observari, quæ pro causis matrimonialibus in eadem Constitutione mandavimus.

Quemadmodum denique legitimis poenis ibidem constitutis adversus eos, qui post unicam obtentam Sententiam pro prioris Matrimonii nullitate, sive pendente appellatione, sive ea per incuriam, aut fraudem Defensoris non interposita,

ausi fuissent novas Nuptias contrahere; atque deinceps nemini licere ad altera Vota transire, nisi duæ saltem Sententiæ conformes pro nullitate prioris Matrimonii emanaverint; ita, si quis in Ordine Regulari Professus, post unam Sententiam, favore nullitatis Professionis pronunciatam, sine pendente, sine omnia culpabiliter appellatione, & Claustris exire, à Religione discedere, quodque magis est, Habitum Regularem abjicere præsumperit; volumus, atque statuimus, omnibus eum penis, atque censuris à Sacris Canonibus, & à Constitutionibus Apostolicis contra Apostatas latis, atque sanctis, subjacere, & obnoxium esse; decernentes pariter, in hujusmodi causis de Professionis nullitate, liberum Professo non esse à Religione migrare, nisi duas saltem obtinuerit Sententiæ conformes, quibus ab eo emissa Professio nulla, & irrita declarata fuerit.

Et primæ quidem instantiæ Judices super validitate Professionum, quæ intra quinque annos judicialiter impugnantur, ut supradictum est, Superior Regularis, simulque Ordinarius Locales esse debent. Si vero eadem cause in secunda, aut ulteriori instantia sint discutendæ, statuimus, inherentes antiquis quibusdam sæpe dictæ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Decretis (quæ pariter tenore præsentium approbamus, & confirmamus) ut cautè hujusmodi ad eos Judices devolvantur, ad quos de jure alix omnes cause Ecclesiasticæ, post Sententiam Ordinarii in gradu appellationis respectivè devolvuntur; ita tamen, ut hi quoque Judices, sicuti Ordinarius in prima instantia unà cum Superiore Regulari processit, sic & ipsi procedere, & judicare debeant unà cum Superiore Regulari, non quidem illius Monasterii, in quo reclamans professus est, sed alterius Monasterii ejusdem Ordinis in eorum Civitate, aut Diocesi existentis, vel eo non extante, cum Superiore vicinioris Monasterii ejusdem pariter Ordinis, seu cum alia persona Ecclesiastica, cui, juxta præmissa, Superior ille ad quem pertinet, suas vices ad hunc effectum delegaverit. Si autem hujusmodi cause in secunda, aut ulteriori instantia ad Sedem Apostolicam devolvantur, & à prædicta Congregatione Concilii, sive ab altera super Consultationibus Episcoporum, & Regularium, aut denique ab Auditorio Rotæ, ut respectivè assolet, discutendæ fuerint; nullus erit locus ad judicandum Superiore Regulari; qui neque tunc ad ferendam Sententiam admittitur, quam ab eadem Congregatione Concilii, juxta relatam superius Urbani Prædecessoris Decretum, examinanda fuerit, etiam intra quinque annos, validitas Professionis ex eo capite impugnetur, quod facta fuisse asseratur in Monasterio, aut Cenobio Religiosis Tyronibus instituendis minimè additio.

Hactenus de judiciis super nullitate Professionis, quæ intra quinque annos à die ipsius Profes-

sionis emisse introducuntur; de quibus hoc etiam declarando decernimus, ut quæcumque in superioribus statuta sunt, ea omnia locum habere, & observari debeant etiam in Curia S. R. E. Cardinalis, nostri, & Romani Pontificis pro tempore in Urbe, ejusque Districtu Vicarii in Spiritualibus Generalis; quoties hujusmodi causas intra idem quinque annos in ipsius Tribunali Ordinario judicandas esse contingat. Jam vero videndum est de ejusdem generis causis, quæ post elapsum quinque annos hujusmodi, in iudicium adducuntur.

Porro cum Sancta Tridentina Synodus, post quinque annos ab emissa Professione transactos, omnem aditum ad reclamandum Professis interclusum esse sanxisset, per ea aperta verba superius relata: *Non audiat, nisi intra quinque annos à die Professionis;* adeo inherendum hujusmodi sanctionis litteræ duxerunt Majores nostri, ut sub præ mem. Prædecessore nostro Gregorio Papa XIII. decretum fuerit, ac veluti pro regula statutum, nullius cause introductionem super nullitate Professionis, elapso quinque annis, admittendam esse; etiam si Professo pro vim, & metum facta diceretur, atque probari vellet, hujusmodi vim, & metum toto quinque annis tempore permanuisse. Verba Decreti die 5. Martii anni 1598. editi, quæ habentur *Decretorum Congregationis Concilii Tom. 9. fol. 55.* hæc sunt: *Gregorius XIII. ex Sententia Congregationis Concilii declaravit, eos, qui per vim, & metum se Religionem professos præderent, nisi intra quinque annos reclamaverint, eo elapso, non esse audiendos, tametsi allegarent, vim & metum semper durasse.*

At vero procedentibus temporibus, non sine iustis, gravibusque causis, ut plane persuasum habemus, inductum fuit, ut admitterent instantiæ pro restitutione in integrum adversus lapsum quinque annis.

De quibus tamen iudicium facere ad Apostolicam Sedem semper private pertinuit, sive ex parte Professi, sive ex parte Religionis instantiæ hujusmodi proponerentur, ac licet ipsa reclamatio ob impedimentum per totum quinque annos perseverans dilata fuisse diceretur. Hoc enim remedium restitutionis in integrum, extraordinarium in jure vocatur, cujus concedendi facultas iudicibus inferioribus competere nequit, non obstantibus quæcumque contraria consuetudine, etiam immemorabili, aut quolibet asserto privilegio; ut patet ex compluribus in eadem Sententia Decretis ejusdem Congregationis Tridentini Concilii Interpretis, quæ recentita fuerunt in Decreto edito die 24. Septembris anni 1740. in causa *Sicula restitutionis in integrum*, quod à nobismet ipsis die 28. ejusdem mensis, & anni approbatum, & confirmatum fuit, quodque iterum præsentium tenore approbamus, & confirmamus; reservato nobis, & successoribus nostris Romanis Pontificibus jure concedendi Or-

di-

dinariis, & superioribus localibus, in quibusdam peculiaribus casibus, facultatem examinandi etiam causas restitutionis in integrum, ac super ipsis pronunciandi, antequam ad sententiam ferendam super professionis validitate, aut nullitate deveniant; ut non semel ex Apostolica Sede dispensatione factum fuisse non ignoramus.

Hujus autem iudicii methodus diversa quondam fuit ab ea, quæ in præsentia observatur. Antiquis enim temporibus, visa probabilis ratione, seu fumo, ut ajunt, causam restitutionis in integrum, ea ab Apostolica Sede concedebatur; nimirum facultas indulgebatur reclamantibus adversus professionem, ut, licet elapsum esset quinque annos, nihilominus de illius nullitate coram iudicibus competentibus actionem promovere possent; pro cuius iudicii instructione deinceps à Superiore Regulari, & ab Ordinario loci legitimus consuebat processus, atque sententia super validitate, aut nullitate ferrebat. Quæ sane methodus, si hoc etiam tempore in usu esset, oporteret Nos eorum præcipue, quæ ad hujusmodi iudicium consequentia sunt, rationem habere; ac providere, ne unius tantum sententiæ vigore professiones Regulares dissolverentur. Sed alius hodierno tempore est ordo, qui in præfatis Congregationibus, seu Tribunalibus Urbis, pro concedenda restitutione in integrum adversus lapsum quinque annis, observatur; nam priusquam super eo quidquam decernatur committitur Ordinario loci, & superiori Regulari, ut processum conficiant; eoque demum transmissio, proponitur dubium super concessionis restitutionis in integrum, idque non minus accurate, ac severe examinatur, ac si dubium propositum esset super ipsa validitate, aut nullitate professionis. Si autem petita in integrum restitutio concedatur, tunc Ordinario, & Superiori locali committitur, ut sententiam præferat super controversa professionis validitate. Sed quamvis in hujusmodi commissionibus plena ipsis relinquatur facultas iudicandi sive pro validitate, sive pro nullitate professionis, prout ipsis iustum visum fuerit; ulti tamen compertum est, quod, quam idem latis noverint, quam diligentem, & gravi iudicio apud Sedem Apostolicam discussæ fuerint cause, propter quas restitutio in integrum concessa fuit; viso dumtaxat hujusmodi concessionis rescripto, nec ulteriori institutio examine, ad ferendam pro nullitate professionis sententiam ut plurimum sine dubitatione procedunt.

Accuratum hujusmodi examina causarum restitutionis in integrum apud Romanam Curiam Judices in more positum, non modo non immutare intendimus, verum etiam approbatione nostra singulis, ad quos pertinet, magnopere commendatum, ab ipsis in posterum observari volumus, ac jubemus; hoc tamen addito, ut in commissionibus, quæ dirigitur Superioribus Regularibus, & Ordinariis

locorum pro faciendis processibus, iisdem, sub pena nullitatis actuum, injungatur, ut in omnibus procedere debeant cum interventu defensoris professionis; ad quem nimirum pertinebit interrogatoria dare, juxta quæ examinari debebunt testes, aliaque ad Officium sibi impositum pertinentia diligentissime præstare. Item volumus, ut in ipsa propositione dubii super concessione restitutionis in integrum, tam in præfatis Cardinalium Congregationibus, Concilii Tridentini interpretationi, & Episcoporum ac Regularium consultationibus præpositis, quam in Auditorio Rotæ, aut in quacumque Congregatione peculiariter forsitan deputata, sub simili nullitatis pena, defensor professionis, ab eo, qui Tribunalis caput est, deputatus, expensis eorum, de quibus supra semper, & in omnibus actibus in iudicio stare debeat; neque solum in prima hujusmodi dubii propositione, sed etiam in ulterioribus; quatenus reclamaas in prima rejectus, ad novam audientiam admittatur. Denique, ut pro fruendo beneficio restitutionis in integrum, unica favorabilis resolutio nequaquam sufficiat, nisi ea per secundam conformem, iterato causæ examine, auditoque semper Defensoris professionis, confirmata fuerit; quemadmodum in altera Constitutione nostra, præfatis initio allegata, de causis super nullitate Matrimonii constituitur; Nos enim præfatum tenore decernimus, ac sub penis adversus Apostatas sanctis dilucite prohibemus, ne quis sub clypeo unice resolutionis pro concessione restitutionis in integrum obtentæ, & Religiosis Claustris migrare, multoque minus Habitum Regularem deponere audeat, seu præsumat: quom ad prædictas penas declinandas, & altera resolutio super restitutione in integrum priori contentanea, & sententia super nullitate professionis à Superiore Regulari, & ab Ordinario ferenda, expectari omnino debeat; nec nisi per hujusmodi sententiam, à prædictis iudicibus, prævisis duabus resolutionibus pro concessione restitutionis in integrum, legitime latam, & iudicium absolutum ceteri queat.

Quæ omnia si ita observabuntur, ut à Nobis constituta sunt, utque omnibus, ad quos pertinet, ac pertinebit in posterum, sedulo observanda & implenda à Nobis præscribantur, & enixe inculcantur; profecto non dubitamus, quin multo rariores in posterum futuræ sint instantiæ, & contentiones eorum, qui vel intra quinque annos à die professionis emisse, vel etiam eo elapso, susceptum Religiois vitæ Institutum relinquere aditantur. Ad hoc autem certius obtinendum magnopere contulerit, si à Superioribus quoque Regularium Ordinum in Novitiorum admissionibus ea observabuntur, quæ & in eorum Constitutionibus, & in Decretis sanctissimæ recordationis Clementis Papæ VIII. Prædecessoris nostri statuta sunt, quæque omnia ab ipsis plenissime observari, & impleri, Nos pariter ipsis præcipimus, ac jubemus; tum etiam

si ipsi minus facile consensum suum præbent, ut admittantur ad professionem Tyrones, sive qui ætatem quidem à Concilio præscriptam compleverint, at non ad eam pertigerint, quæ à Constitutionibus Ordinis statuta est; sive illi, qui licet annum Novitiatus experierint ad normam Concilii, adhuc tamen ulterius in eo manere deberent, juxta præscriptum suarum peculiarium Constitutionum; multoque magis ii, qui nec per integrum annum, sed per octo, aut sex menses dumtaxat Tyrocinium posuerunt; ac demum si ipsi Superiores haud se interponant, neque curabunt, ut professi ante legitimam ætatem ad Ordines Sacros promoveantur. Quæcumque enim sive in Sacris Canonibus, aut Pontificiis Constitutionibus, sive in peculiaribus Ordinum statutis, circa præmissa provide constituta sunt, non parum habent momenti ad religiosam vocationem in hominum cordibus stabilendam, & ad cohibendam verlatilem animum mobilitatem, quæ ut plurimum aut sola, aut potissima causa est, qua professi adducuntur, ut vota, quibus obstricti sunt, irrita declarari cupiant. Neque vero Apostolica Sedes ullas unquam dispensationes in præmissis concedere coniecit, nisi prævio assensu, aut etiam accedentibus precibus Superiorum Regularium; quibus nempe æquum, & necessarium est fidem adhereri in expositione causarum, quas urgere afferunt pro concedendis dispensationibus, quæ petuntur. Illud autem nullo modo ferri, aut probari potest, quod tamen apud plerisque invaluisse constat, ut scilicet reclamantibus adventus professionem, sive intra quinquennium, sive post ejus decursum, Superiores ipsi contradicentes se se non exhibeant, aut etiam aperte suffragentur; ex falsa nimirum opinione, quod Religiosorum Virorum societate indignus censendus sit, quicumque ab ea discedere exoptat; quodque ex inutili Monacho, utilis fortasse Clericus Sæcularis existere possit. Nunquam enim licitum est justitiam deserere, aut proderere, quæ jubet omni ratione sustineri actum adeo solemnem, & natura sua irrevocabilem, in quo perficiendo, una cum professo, ipsa quoque Religio intervenit.

Ad prædictum finem præterea quam maxime proderit, si & Ecclesiastici Præfules, & Judices, debitas officii sui partes explere non prætermittunt. Ecclesiæ quidem Præfules, si anathemati subjectos declarabunt omnes, & singulos, cujuscumque qualitatis, conditionis, & dignitatis fuerint, qui Virgines, aut Viduas, seu alias qualescumque mulieres invitas, præterquam in casibus in jure expressis, coegerint ad ingrediendum Monasterium, vel ad suscipiendum Habitum ejusdemque Religionis; vel ad emitendam professionem, juxta sanctionem Sacre Tridentinæ Synodi, *sess. 25. cap. 18. de Regul.* ubi etiam pares censuræ statuuntur advertus eos; qui in hujusmodi factis consilium, auxilium, vel favorem de-

derint; ac si omnes similiter, quotquot ausi fuerint compellere viros ad ingrediendum Religionem, & ad vota proficienda, justis gravibusque penis afficiant. Judices vero, si, falso ante omnia deposito præjudicio, quo nonnulli arbitratur latissimam viam, quoad fieri potest, apertendam esse iis, qui inde migrare cupiunt, ubi invito animo commorantur; ad exactam justitiam lancem expendunt, & numerum, & qualitatem testium, qui ad comprobendam nullitatem professionis inducuntur; & vim majorem à minori, metum gravem à levi, debilem à constantiori sexu, interclusam à permilla reclamandi facultate discernent; aliaque omnes circumstantias sedulo animadvertent, quæ in hoc toto rerum genere ab Auctoribus considerari solent.

Itaque prædictis omnibus, & singulis gravissime denunciamus, dilliciteque precipimus, ut in cunctis, quæ ad eorum officia pertinent, à justitiæ tramite, & à præscriptis sibi legibus ne minimum quidem discedant; ac meminerint, omnium, quæcumque gesserint, severissimam sibi rationem tum apud Divinum Judicem, tum apud homines reddendam fore. Nos vero, si Deo placeuerit valetudinem Nobis cum vita servare, non parum opere conferre intendimus, quo planius, atque facilius de causis hujus generis ab ipsis in posterum judicari valeat. Siquidem Nobis propositum est cum consilio selectorum Virorum in Theologica, & Canonica facultate præstantium, nullas quæstiones accurate examinare, ac dirimere, quæ variis Scriptorum opinionibus jactatæ, & varias species induentes, juxta diversas occurrentium casuum circumstantias, accipites, atque sollicitos detinere solent judicantium animos; ut nobilmetipsis in minoribus olim constitutis non semel evenisse meminimus, quum pro munere Secretarii prælatæ Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, hujusmodi causas ad regulam juris exigendas præ manibus haberemus. Ejusmodi sunt, exempli causa; quæstiones: Utrum professio quamvis initio nulla fuerit, per subsequentes tamen actus convalidetur; quinam sint actus, ex quibus hujusmodi convalidatio, seu ratificatio inducatur; & quid momenti habeat ad hunc effectum susceptio Sacrorum Ordinum ad titulum Religiosæ paupertatis. Præterea, si quis forte ante legitimam ætatem ignorans professionem emisserit, & in ea ignorantia per plures annos in Religione permanerit, seque valide professum existimans, ea omnia, quæ professorum sunt, una cum Sociis præstiterit, an hic desinde intelligens, qua ætate vota emiserit, non obstantibus actibus veri professi à se gestis, adhuc, præfate ignorantie præfido, actionem habeat ad reclamandum adverius professionem à se factam; an vero talis ignorantia nihil eidem suffragetur, quominus professionem initio nullam per subsequentes actus ratam habuisse censeatur. Item, an professus, qui in profes-

professionis actu impedimentum aliquod, sive defectum occultavit, de quo interrogatus fuit, addita declaratione ad formam Constitutionum, quod scilicet Religio ipsam cum hujusmodi defectu, aut impedimento forsan occultare non intendebat; an, inquam, talis professus, qui Religioni dolus struxit, ejusmodi commodum ex propria fraude desumere possit, ut validitatem suæ professionis ex eo capite impugnare valeat. Denique, an illam vim habere debeat in foro externo ad suadendam Judici nullitatem professionis, quod reclamantes professi asserere sepe non dubitant, se in proferendis Religiosis votis, mentem servasse alienam à proposito se obligandi. Hæc omnia, aliaque similia in hujusmodi iudiciis frequenter occurrentia, & in utramque partem hætenus disputata, tum nostro, tum aliorum, quos, ut supra diximus, in consilio advocaturi sumus, diligentissimo studio, Deo adjuvante, explanare deliberabimus.

Interim præsentis Litteræ, cum omnibus, & singulis in ipsis decretis, atque statutis, firmas, validas, & efficaces existere, ac perpetuo fore, tuosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime, & inviolabiliter observari volumus, & decernimus. Sicque non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, prædictæque S. R. E. Cardinalium Congregationis generales, & particulares, atque eisdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & S. Sedis Nuncios, aliove quoslibet quacumque præsententia, auctoritate, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiri debere; ac nullum, irritum, & inane, si secus super his à quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, tam causarum forsan ad hunc diem introductarum pendentia, quas quidem causas, in quibuscumque statibus, & terminis de presenti reperiantur, juxta superius præscripta omnino tractari, judicari, & definiri debere expresse decernimus; quam nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de Jure quesito non tollendo, aliique Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, Decretis quoque, & Resolutionibus à præfatis Cardinalium Congregationibus, sive ab Auditorio Rotæ prædicto, aut aliis quibuscumque Judicibus, & Tribunalibus, alias forsan, & aliter factis, conditis, & emanatis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, Privilegiis, Exemptionibus, & Indulgentiis in corpore juris elatis, & Litteris Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordini-

nibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliiive quibuslibet specificis, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, & cum quibusvis etiam clausulis, & decretis, etiam derogatoriis derogatoris, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissarum concelsis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plene, & sufficienti expressis, & exactissime servatis, & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permanentis, hac vice dumtaxat, & ad præmissorum effectum, plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsentis, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quicumque de eis ignorantiam præterdere valeat, ipsas præsentis, seu earum transumpta, ad Naivas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curie, & Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ, per aliquem ex Curioribus nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde aspicere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatæ, & notificatæ fuissent.

Utque earundem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impresis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prout fides, tam in iudicio, quam extra illud ubique locurum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostentæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, voluntatis, mandatorum, statutorum, decretorum, derogationum infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incurturum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, quarto Nonas Martii, Pontificatus nostri anno octavo. D. Card. Passioneus. J. Datarius. Vila de Curia I. C. Botchi. L. Eugenius. Loc. * Plumbi. Registrata in Secretaria Brevium. Public. die 16. Martii 1748.

De Regularibus ab Episcopo Diocesano Ordinandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei, ad perpetuam rei
memoriam.

Impostiti Nobis licet immerentibus Apostolici
in noster ratio postulat, ut ad tuendum Ec-
clesiasticæ disciplinæ vigorem, non modo novas
interdum Leges provide constituamus, verum
etiam veteres à Prædecessoribus nostris sapienter
statutas, si quidem fallacium rationum præsidio
debitis fraudulentis effectibus, novis, & in violabi-
libus sanctionibus communiemus; si vero earum
claritas prævis, & captiosus interpretationibus in-
volvitur, & obumbrari dignoscatur, eisdem peripi-
entis, aperteque declarationibus in propria luce
collocemus.

Sane quæ olim de Ordinationibus Regularium
controverſia viguit, an scilicet Regulares à quo-
cumque Catholico Antistite indistincte ordinari
possent, an vero id juris private pertineret ad
Episcopum illius Diocesis, intra quam sita est Re-
ligioſa Domus, quam Regularis ad Ordines pro-
movendus inhabitat, providis Romanorum Pon-
tificum Prædecessorum nostrorum Constitutionibus,
& declarationibus jamdudum sublata fuit. In
qua quidem controverſia Episcopi locorum Ordina-
rii jura sua fundantes in generalibus Canonum
statutis, & in ipsius exemptionum privilegiis, quæ
Regularibus indulta sunt, agebant, ipsorum Ordina-
tiones, utpote Diocesanas expresse reservatas,
neque spectare posse ad Ordinatarios eorum
Originis, quam Regulares à se abdicant, dum sa-
culo nunciium remittunt; neque porro ad Ordina-
rios Beneficii, quoniam ipsi ad titulum Bene-
ficii non promoventur proindeque unice specta-
re ad Episcopos Ordinatarios eorum Domicilii, ni-
mirum illius Diocesis, ac Loci, in quo ipsi Or-
dinandi commorantur. Contra vero Regulares
Apostolicis Privilegiis innixi, quæ certis Ordini-
bus recentius elargita, ac deinceps per viam
communicationis ad omnes extensa fuerant, licitum
sibi esse contendebant Sacros Ordines à quocum-
que Catholico Antistite, juxta eorum Privilegio-
rum tenorem, pro arbitrio suscipere.

Verum quum felicis recordationis Prædeces-
sor noster Gregorius Papa XIII. per suam Apoſto-
licam Constitutionem, quæ incipit: *In tanta re-
rum*, datam apud S. Petrum, anno Incarnationis
Dominicæ MDLXXIII. Kalendis Martii, jul-
tis, gravibusque de causis, alteram Constitutionem
sui, nostrique præter Prædecessoris S. Pi-
i. P. V. cujus initium est: *Etſi Mendicantium*,
ad juris communis, & Sacri Concilii Tridentini
terminos reduxisset, eodem quoque anno in cau-
ſa Monachorum Ordinis Carthusiani Decretum
edidit, quo ipsos ab Episcopis Diocesano, in
quibus eorum Monasteria respective sita sunt, vel

non nisi de istorum licentia, ab aliis quibusque
Episcopis ordinandos esse declaravit; quemad-
modum legitur Lib. I. Decretorum Congregatio-
nis Concilii pag. 75. à terg. Dub. An nostri Ordi-
nandi obligentur habere expressam licentiam Ordi-
narii, in cujus Diocesi sunt, pro Ordinibus confe-
rendis ab Episcopo alterius Diocesis: Sanctissimus
Dominus noster, etiam ex sententia Sacre Congre-
gationis Concilii declaravit, obligari.

Contigit autem, sub illius successore Sixto
Papa V. eandem quaestionem retractari, inſtante
universo Ordine Fratrum Prædicatorum. Qua de
re idem Prædecessor, post maturam causæ totius
examen in præfata Congregatione Regularium
habitu, constituit, licere Superioribus Regularibus
Litteras Dimissoriales concedere suis respective
Subditis, ad Ordines suscipiendos; sed eas tamen
Diocesano duntaxat Episcopo directas, nec alteri
unquam, nisi quum forte is à Diocesi abſue-
rit, aut, quatenus in Diocesi extiterit, Clerico-
rum tamen Ordinationem non sit habiturus. Ita
relatum habetur Lib. IV. prædictorum Decretorum
pag. 108. Sanctissimus Dominus noster Sixtus
V. ex sententia Congregationis, respondit, Regu-
lares posse concedere Dimissorias ad Episcopum Dia-
cesanum, coque abſente, vel etiam præſente, &
Ordinationem non tenente, ad quemcumque; dum-
modo ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, exa-
minentur quoad doctrinam.

Demum à san. mem. Prædecesſore quoque
nostro Clemente Papa VIII. ad hujusmodi contro-
verſias perpetuo extinguendas, sequens Decretum
editum fuit: De mandato Sanctissimi Do-
mini nostri Clementis, Divina Providentia Pa-
træ VIII. tenore præſentium mandatur omnibus,
& singulis quorumcumque Regularium Superio-
ribus, ut de cætero obſervent, & obſervari fa-
ciant ea, quæ in Decreto Sacre Congregationis
Concilii Tridentini continentur, cujus tenor
est talis: Congregatio Concilii cenſuit, Superio-
res Regulares posse tuo iudicio iridem Regulari,
qui præditis qualitatibus requisitis, Ordines sus-
cipere voluerit, Litteras Dimissorias concedere,
ad Episcopum tamen Diocesano, nempe illius
Monasterii, in cujus familia ab iis, ad quos,
& pertinet, Regularis positus fuerit, & si Dia-
cesanus abſuerit, vel non eſſet habiturus Or-
dinationes, ad quemcumque alium Episcopum;
dum tamen ab eo Episcopo, qui Ordines con-
tulerit, examinetur quoad Doctrinam, & dum
ipsi Regulares non distulerint de industria con-
ceſſionem dimissoriarum in id tempus, quo
Episcopus Diocesanus, vel abſtiterit, vel nul-
las eſſet habiturus Ordinationes. Verum, cum à
Superioribus Regularibus, Episcopo Diocesano
abſente, vel Ordinationes non habente, Litteræ
Dimissoriae dabantur, in eis utriusque hujusmodi

cau-

causam abſentia Diocesani Episcopi, vel Or-
dinationum ab eo non habendarum, expri-
mendam eſſe. Quod qui non fecerint, officii,
& dignitatis, seu administrationis, ac vocis
activæ, & passivæ privationis, ac alias arbi-
trio ejusdem Sanctissimi Domini nostri Papæ
reſervatas penas incurant. In quorum fidem,
& cæ. Datum Romæ die 15. mensis Martii 1596.

Hoc emanato Pontificio Decreto, eoque tam
claris verbis concepto, jure ipeandum videba-
tur hujus generis lites non amplius auditum iri;
sed contra accidit, dum ex una parte nonnulli
Episcopi ultra montes constituti contendere cœ-
perunt, necessarias esse Regularibus Dimissorias,
etiam Ordinarios eorum Originis, quo possent
ab Episcopis aliorum Locorum ad Sacros Or-
dines promoveri; ex altera vero Regulares, ob-
tendentes, in præfato Clementis VIII. Decreto
derogatum non fuisse Apostolicis Privilegiis, quæ
eorum Ordinibus, sive directè, sive per commu-
nicationem indulta fuerant, ut scilicet à quocum-
que Catholico Antistite ordinari possent, hujus-
modi Decreti vim, & obſervantiam declinare se
posse putarunt.

Verum, quod attinet ad Episcopos, ipsa
Congregatio Concilii die 28. Februarii anni 1654.
ut notatum reperitur Libro XIX. ipsius Decreto-
rum pag. 316. ita reſcripſit: *Regulares volentes se
promovere ad Ordines, non teneri ostendere Dimis-
sorias Ordinarios proprie Originis, sed sufficere
ut obſervent formam præſcriptam in Decreto san-
cti mem. Clem. VIII.* Quod etiam amplissime con-
firmatum fuit in alio Decreto edito die 17. Martii
anni 1674. Decretorum Libro XXVIII. pag. 261.
& sequent.

Quod vero spectat ad Regulares; quum eor-
um præſumptum jus, unâ cum rationibus ab ip-
sibus plenissime deductis, in quadam Congregatio-
ne particulari nonnullorum Sanctæ Romanæ Ec-
clesiæ Cardinalium à sel. rec. Prædecesſore nostro
Innocentio Papa XIII. deputata, cui Nos in minoribus
tunc exſtantes nostram quæcumque ope-
ram, pro demandato Nobis Secretarii munere,
contuimus, diligenter expenſum, & examinatum
fuisse; cumque ad hujusmodi quaestionem defini-
endam, id potissimum visum eſſet in jure sta-
tuendum, an ad effectum eximendi Regulares à
præfati Decreti Clementini obſervantia, suffice-
ret, quod Privilegia suscipiendi Ordines, quæ-
cumque ipsis concessa fuissent post Concilium Tri-
dentinum, à quo hujusmodi antiqua Privilegia
abrogata fuisse satis constat; an vero oporteret
eadem concessa fuisse post ipsam Clementis Præ-
decesſoris Decretum: ac præterea an hujusmodi
privilegia æque suffragarentur iis, ad quos per
viam communicationis extensa dicerentur; ac
iis, quibus directè, & expresse indulta fuerant:
Idem Innocentius Prædecesſor, audito præfate
Congregationis particularis consilio, decrevit, sa-
tis eſſe, ad prædictum effectum, quod hujus-

modi Privilegia post Concilium Tridentinum con-
cessa fuerint, quævis præfato Clementino Dec-
reto posteriora non sint; dummodo tamen direc-
te concessa fuisse conſtet, non vero in communi-
cationem Privilegiorum de uno in alium Ordi-
nem derivata aſſerantur; quemadmodum ipse In-
nocentius in suis Apostolicis Litteris, insipientibus
Apostolici ministerii, die 30. Maii anni
1723. datis, ac deinde confirmatis à sanc. mem.
Prædecesſore pariter nostro Benedicto Papa XIII.
per alias similes Litteras, datas die 23. Septem-
bris anni 1724. quarum initium est: *In supremo*,
aperte declaravit, his verbis: Quoties ergo Re-
gulares ad Ordines erunt promovendi, terve-
tur, omnino Decretum Congregationis Cardi-
nium Concilii Tridentini Interpretum à pia
mem. Clem. VIII. Prædecesſore etiam nostro
confirmatum die 15. Martii 1596. quo sanc-
tur, ad Episcopum Diocesano Litteras Dimis-
soriales pro eorumdem Ordinum susceptione à
suis Superioribus esse dirigendas, præterquam
in casu, quo Diocesanus à Diocesi abſeſſet,
vel Ordinationes non eſſet habiturus, quo
etiam casu, in Litteris Dimissorias ad alium Episc-
copum dirigendis expressa fieri debent mentio,
vel de prædicta Episcopi Diocesani abſentia,
vel de illa alia causa, videlicet quod Ordina-
tiones non sit habiturus: exceptis tamen, quoad
prædicta, Regularibus illis, quibus per specia-
le Privilegium à Sede Apostolica post Conci-
lium Tridentinum fuerit concessam, ut à quo-
libet Catholico Antistite Ordines suscipere pos-
sint, super quo indulto nihil præſentibus in-
novare intendimus.

Porro si aliqui vigilanti, laboreſque suos, non
tam in extricandis inutilibus quaestionibus, vel
forte in rebus profanis, & ab Ecclesiastica pro-
fessione alienis adducendis conſument, quam
in studio sacrarum Legum, quibus Ecclesiasti-
ca disciplina continetur, utiliter collocarent;
ac nisi aliquibus arbitrium pro lege, præjudica-
ta opinio pro ratione, atque, in Legum etiam
clarissimarum interpretatione suis cuique sensus
pro auctoritate eſſet; nec olim Nobis in
nostro Bononiensi Archiepiscopatu residentibus
contigisset, ut Regularis quidam ex ea Urbe re-
pente digressus, suique Superioris Dimissorias
ad Episcopum finitimum deferens, tamen nullo
pacto docere possent, Nos Cæterorum Ordina-
tionem non habituros, Sacrum Presbyteratus Or-
dinem susciperet, nullaque interjecta mora, Bono-
niam ad primum Sacrificium non sine pompa offe-
rendum reverteretur: Quam tamen intolerandam
audaciam Nos ad Canoniceum sanctionum rigoro-
rem exigere, atque etiam, servata Pastoralis manus
suetudine, vindicare non prætermisimus, ut vide-
re est in Monito Pastoralis à Nobis tunc edito, in-
ter impressi Moniti. 3. Lib. 11. Neque rursus, ex
quo ad universalis Ecclesiæ regimen, Deo sic dis-
ponente, assumpti fuimus, plurimum Episcoporum

Fra-

Fratum nostrorum querere ad Apostolatam nostrum delata fuissent: qui nimirum, non sine magno animi nostri dolore, apud nos expollulare non desinunt, à pluribus sæpe Regularibus in eorum Diocæsis respectu commemorantibus familia perpetrari, in spiritum Ecclesiasticarum Legum, atque penalem sanctionum, quibus ipso facto adstringuntur, (siquidem in authentographo supra relati Clementini Decreti distincte legitur *incurrant*; non autem, quod falso non nemo asseruit, *incurrunt*) dum scilicet, Superiores Regulares, qui Subditis suis non ad præscriptum ejusdem Decreti Dimissorias Litteras concedunt, suorum Officiorum, ac Dignitatem, & vocis activæ, atque passivæ amissione mulctantur, Ordinarii vero, suspensionis penam, atque etiam, si in suscepto Ordine ministraverint, irregularitatem incurrunt; ac denique Antistes, qui ipsis manus imponunt, non facile effugiunt Canonicas penas adversus eos propositas, qui alienos Subditos absque sufficientibus Dimissoriis ordinare presumunt. Qui etiam plerumque non vacant in eo, quod, cum ex usu rerum intelligere possint, complures Regulares non alia de causa, proprio domicilio relicto, iter arripere, quam ut se subducant examini Episcopali Diocæsanis, cujus hæc in re jurisdictionem, aut nimirum rigorem perhorrescunt, aliumque inventiant, qui vel nullo, vel admodum levi præmissio examine, Ordines ipsis impertiatur; quoties hujusmodi facilitate erga illos utuntur, toties adversus consultiissima Tridentinæ Synodi Decreta de iis loquitur: Ea siquidem *sess. 23. cap. 12. de Reformat.* sic statuit: *Regulares quoque, nec in minori ætate, nec sine diligenti Episcopi examine ordinentur, privilegii quibuscumque quoad hoc penitus exclusis.*

Nos autem consueta Sedis Apostolicæ clementia uti volentes, libenter abstinemus à designandis, aut nominandis hoc loco Regularibus, de quorum excessibus in hoc rerum genere graves Episcoporum querimonie ad Nos delatæ fuerunt. Quæcumque etiam hæc in re inordinate ad hunc diem admissa sunt, à districtioris iudicii inquisitione liberamus: Quia imo omnes, & singulos in hoc delinquentes, sive Superiores Regulares, sive Regulares ad Ordines promotos, sive Antistes, qui eos ordinarunt, à quibuscumque sententiis, censuris, & penis Ecclesiasticis, quas hæc de causa respectu antehæc incurrerint, quibusque innodati forsitan existant, auctoritatis nostræ plenitudine, ac de Apostolica benignitate, tenore præsentium absolvimus, & absolutos esse ceteri decernimus, & cum iidem super quacumque irregularitate per eos, forsitan, cautæ, & occasione præmissis, quomodolibet contracta, ad omnes etiam sacros, & Presbytericos Ordines, eorumque exercitium, atque ad omnia, & singula eorum respective Religionum munera, pari auctoritatis plenitudine dupentiamus. De cætero tamen infral-

criptas Leges in posterum omnino observandas, motu proprio, & ex certa scientia nostra, ac maturâ deliberatione præmissa, edicimus atque statuimus.

Quæcumque nimirum hæc in re à præfatis Prædecessoribus nostris Gregorio XIII. Sixto V. Clemente VIII. & Innocentio XIII. in supra citatis ipsorum Litteris, seu Decretis, statuta mandata, definita, atque sancta fuerunt, ea omnia, & singula, motu, scientia, & potestatis plenitudine præfatis eorundem præsentium serie, confirmamus, roboramus, & innovamus; atque ab omnia, ad quos spectat, seu quandoque in futurum spectabit, inviolabiliter observari præcipimus, & jubemus; transgressores quoque omnibus penis in præmissis contentis, a iuribus per Apostolicas Constitutiones, & per sacros Canones latis, atque statutis, cum effectu subjacere, eaque ipso facto, & absque aliqua declaratione incurrere decernimus; Superiores nimirum Regulares eas omnes, quas, ut præfatur, supradictus Clemens VIII. Prædecessor constituit, & sanxit; Regulares autem, qui contra illius Decreti præscriptum promoti fuerint, & Antistes eos promoventes, Canonicas penas, atque censuras, quæ adversus sacram Ordinationem suscipientes ab Episcopo, qui proprius ad hunc effectum dicit, & haberi nequit, necnon adversus Episcopos, alienos Subditos indebite ordinantes, in Jure Canonico, & in Constitutionibus Apostolicis statutæ habentur.

Præterea volumus, atque decernimus, ut Superiorum Regularium Dimissorias, quæ ideo ad alium Antistitem directæ fuerint, præterea quod Episcopus Diocæsanus extra Diocæsim commoretur, vel Ordinationem non sit habiturus, nullus sint roboris, & momenti, nisi illis juncta fuerit authentica attestatio Vicarii Generalis, vel Cancellarii, aut Secretarii ejusdem Episcopi Diocæsanis, ex qua constet, vel ipsum à Diocæsi abesse, vel Clericorum Ordinationem habiturum non esse proximo legitimo tempore per Ecclesiasticas Leges ad hunc effectum statutas; Hoc enim expresse declarari opus est, ad excludendam nonnullorum arrogantiam, qui quum Privilegio gaudeant suscipiendi Ordines extra tempora, existimantur Episcopos ipsorum voluntati adeo addictos esse debere, ut si, quandoque ipsis placuisse ad Ordines promoveri, non statim, ipsoque die ab ipsis designato, voti compotes fierent, jam dici possent, Ordinationem ab Episcopo non haberi, proindeque alius Episcopo pro suscipiendis Ordinibus adendum esset. Quod si aliquis Antistes Regularem virum, in sua Diocæsi proprium domicilium non habentem, solus ipsius Superioris dimissorialibus Litteris contentus, sine adjuncta præfata attestazione in forma probanti, ad Ordines promoveri præsumperit; decernimus, & declaramus, hunc ipsi facto incurrere in penas Canonicas adversus

eos

eos constitutas, qui alienum Subditum legitimis Dimissoriis destitutum ordinarint.

Quæmodum vero eorum Ordinum Regularium Privilegia firma, & rata esse volumus, quibus ab Apostolica Sede reperitur indultum, ut eorum Alumni à quolibet Catholico Antistite ipsius Sedis gratiam, & communionem habentem ordinari valeant; dummodo hujusmodi Privilegia post Tridentinum Concilium, & ipsis Ordinibus nominatim, atque directe, non autem per communicationem concessa fuerint; ita porro omnia similia Privilegia, quæ aliis Ordinibus ante præfatum Concilium Tridentinum, ab ipsa etiam Apostolica Sede, & sub quibuscumque tenoribus, & formis, indulta sint, vel etiam post ipsum Concilium non ipsis directe concessa, sed per communicationem ad eos extensa esse dicantur, iidem auctoritate, & tenore, nulla, & irrita, omnique vigore, ac robore, ad effectum, de quo agitur, penitus destituta, & vacua esse volumus, & statuimus: Decernentes hujusmodi Privilegia nequaquam post Concilium Tridentinum indulta ceneri, nisi vel post ipsius Concilii confirmationem re ipsa fuerint concessa, vel, quatenus antea concessa, & posterius confirmata esse asserantur, hujusmodi confirmationes in forma specificâ cum literali veteris Indulti insertionem, ejusque expressa innovatione, factâ dignoscantur; ac declarantes, alterius generis confirmationes, quæ in forma communi nuncupantur, nemini ad præmissum effectum ullo pacto suffragari. Quod vero spectat ad eorundem Privilegorum utrum, & exercitium, monendi sunt ii, quibus eadem, juxta præmissa, pleno jure competere dignoscuntur, ut non sine iusta cautâ, nec extra debitas circumstantias, pro libito ipsis utantur, minime vero ad ostentandam duntaxat ipsorum Privilegorum singularitatem; quemadmodum aliquibus in more positum esse novimus, qui pridie illius diei, quo ab Episcopo Diocæsanico Clericorum Ordinationem publice habenda sunt, ad alterius Episcopi Diocæsim consulto migrant, moxque suscepto ibidem Ordinationis munere, ad pristinum domicilium redeunt; idque se facere ajunt, ut iurium suorum indemnitate consulant; quæsi vero Apostolica Privilegia, nonnisi cum aperto Episcopi Diocæsanici contemptu, suam vim, & robur habitura forent.

Denique tam Venerabiles Fratres Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, quam Dilectos Filios omnium Regularium Ordinum Professores, quam maximo possumus Apostolicæ voluntatis studio, per misericordiam Dei nostri, & per charitatem Sancti Spiritus, hortamur in Domino, & obtestamur, ut tam in hoc negotio, quam in cæteris omnibus, solliciti sint unitatem spiritus, & sinceræ dilectionis concordiam servare. Meminerint Regulares, quo loco Spiritus Sanctus posuerit Episcopos regere Ecclesiam

Dei; quod ipsis à Sacrosancti Oecumenicæ Lateranensis Synodo sub Leone X. habita, inculcatum fuit, per hæc verba: „Eisdem insuper Fratres in virtute sanctæ obedientiæ, ut eosdem Episcopos loco Sanctorum Apostolorum subrogatos, pro debita, & nostra, ac Apostolicæ Sedis reverentia, congruo honore, & congruente observantia venerentur, Neque obliviscantur Episcopos, Regulares viros ipsis datos esse adiutores in Dominicæ vineæ cultura; subdit enim eadem sancta Synodus: „Ipsos quoque Episcopos hortamur, ac per viscera misericordiae Dei nostri requirimus, ut Fratres ipsos affectu benevolenti prosequentes charitative tractent, ac benigne foveant, & tanquam in agro Dominico cooperatores, eorumque laborum participes, prompta benignitate recipiant; „Demum, & Episcopos, & Regulares simul animum advertant ad id, quod ibidem subijcitur: „Una est Regubrium, & Secularium Prælatorum, & Subditorum, exemptorum, & non exemptorum universalis Ecclesiæ extra quam nullus omnino salvatur, eorumque omnium, unus Dominus, una Fides, & propterea decet eos, qui ejusdem sunt corporis, unius etiam esse voluntatis.

Hæc profecto Christianæ veritatis, & charitatis documenta quam utrinque servata fuerint, omnibus in rebus, adeoque in hac etiam Ordinationum materia, importunè partium querelæ penitus conticefcant. Neque enim Regulares conqueri poterunt, quod, recusantibus Episcopis sacram Ordinationem admittantur, præterquam in Temporibus ab Ecclesiâ statutis, eorum Privilegia de Ordinibus extra Tempora suscipiendis effectu vacua remaneant; Episcopi enim alios etiam opportunos dies ordinandis Regularibus facile inveniunt. Episcoporum autem cessantem querelæ, quod Superiores Regulares, ad eludendam Decreti Clementini observantiam, advenientibus Ordinationum temporibus, subditos suos domicilio moveant, eosdemque statim post susceptos Ordines, falsis de causis ad pristinum Monasterium reverti jubent: siquidem Regulares hujusmodi agendi rationem (quam & alias in foro externo graviter vincicaram fuisse, & in posterum districtè coerendam fore noverint) tum à probi viri honestatē, & fide alienam, tum etiam debite erga sacros Ecclesiarum Antistes observantice contrariam esse, ipsi per se facile cognoscant.

Præfatis vero nostras Litteras, & in eis statuta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentia, vel dignitatis existant, sive alias specificæ, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causa, propter quam eadem præfatis emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter

H

aut.

aut ullo modo justificata fuerint, aut ex alia quolibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, pretextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptione, vel obreptione, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolica potestatis plenitudine sibi concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se iurare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, siveque plenarias, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari.

Sicque, & non aliter in praemissis censis, atque ita per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliove quolibet quacumque præminentia, ac potestate fungentes, & futuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter iudicandi, & interpretandi facultate, iudicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula, de iure quesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Litteris Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, locis, Ordinibus, etiam Militantibus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, aliisque quibuslibet specialibus, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, & cum quibusvis etiam clausulis, & decretis, etiam derogatarum derogatoriis, & irritantibus, in genere, vel in specie, etiam Motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine,

seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque tenoribus specialibus, specificis, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, & causas, & occasionis præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissimè servatis, & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum, plenissime, & amplissime, Motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eadem praesentes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætereunda valeat; ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis Innocentianæ in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, per aliquem ex Curforibus nostris, ut moris est, publicari, & affici, siveque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, ad quos spectat, seu spectabit in futurum, perinde afficere, & arcere, ac si unicuique illorum personaliter intimata, & notificata fuissent.

Ut earundem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impresis, manu aliqujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, que ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, & Declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Sanctæ 1746. 3. Kalend. Martii Pontificatus nostri anno septimo. D. Card. Pasioni. J. Dataris. Vica. de Curia I. C. Bojchi. J. B. Eugenio. Loco ✕ Plumbi, Regijrta in Secretaria Brevium. Publicata die 4. Martii 1747.

CIRCA SANCTIFICATIONEM DIERUM FESTORUM,

Ad d. P. 2. Cap. 3. de tertio Decalogi Præcepto.

Indultum vacandi operibus servilibus, pro nonnullis Univeritatibus Diœcesis Calaguritanæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.
Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.

CUM, sicut quædam sunt, ut inquit S. Leo Magnus Prædecessor noster, quæ nulla possunt ratione convelli, ita multa sint, quæ aut pro consideratione statum, aut pro necessitate rerum oportet temperari; illa semper conditione servata, ut in his, quæ vel dubia fuerint, aut obscura, id roverimus sequendum, quod nec præceptis Evangelicis contrarium, nec Decretis Sanctorum Patrum invenitur adversum: Ea propter Apostolica hæc Sancta Sedes, pro Paterna erga Univeros Christi fideles benignitate, quoad integrum sibi fuit, contulit supremam suam in iis auctoritatem interponere, quæ ceteroquin ad majus Divini Cultus incrementum præscripta, aut per frigiditatem in nonnullorum cordibus charitatem, ad otium luxuriamque convertuntur, aut ob rerum ad vitam traducendam necessarium inopiam, non sine conscientia angore contemnuntur.

§. 1. Quoniam autem, sicut pro parte Charissimi in Christo Filii nostri Philippi, Hispaniarum Regis Catholici Nobis nuper expositum fuit, ipsi Philippo Regi innotuit, in Provincia Ipuicoana, cujus pars in Fraternitatis tuæ Diœcesis Calaguritanæ continetur; præter festos dies in Universalis Ecclesiæ servari solitos, alios quam plurimos, sive pietatis studio, sive quacumque alia de causa præceptis agitari, ita ut quamplurimis ejusdem Provinciæ, & Diœcesis tuæ hominibus (qui manu, & labore in sudore vultus vescentes pane tuo, ob ingentem festorum dierum numerum, obventa aendæ vitæ necessitate, vetitis laboribus aditum jam late aperuerunt) si per omnes dies festos hujusmodi à servilibus operibus abstineant, ad vitam lucro sustentendam haudquaquam tempus sufficiat; ac propterea Nobis humiliter supplicatum fuit, ut in praemissis opportune providere, & ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 2. Nos itaque, qui Christi fidelibus, quantum cum Domino possumus, salutem remedium potius ad æternam salutem comparandam, & humanam vitam honeste sustentendam adhibere, quam per severiorem Ecclesiasticæ disciplinae rigorem ad separationem inopes adducere cupimus, dictos homines specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas à quibusvis excommunicationis, tul-

penfionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententis, censuris, penis, à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore sententes, supplicationibus etiam ejusdem Philippi Regis nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Fraternitati tuæ per praesentes committimus, & mandamus, ut, veris existentibus narratis, omnibus utriusque sexus Christi fidelibus ejusdem Provinciæ in Diœcesi tuæ existentibus, ut deinceps, exceptis omnibus diebus Dominicis, Natalis Domini nostri Jesu Christi, & sequenti Sancti Stephani, Circumcisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, & sequenti Ascensionis Domini, Pentecostes, & sequenti eidem diebus, Corporis Christi, S. Joannis Baptistæ, Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, Sancti Jacobi, & Commemorationis Omnium Sanctorum, præterea quinquæ dicatis Beatæ Virgini Mariæ Immaculatae, scilicet Purificationis, Annunciationis, Assumptionis, Nativitatis, & Conceptionis, necnon Sancti Patroni, aut Tutelarisi cujuslibet loci pro hominibus ejusdem loci dumtaxat, in quibus integra maneat præcepti obligatio, in reliquis diebus Festis, sive per hanc Sanctam Sedem præceptis, sive per Synodales ejusdem Diœcesis Constitutionibus, sive quacumque alia de causa, etiam ex causa Voti per Majores suos facti, quod quoad hanc partem etiam auctoritate nostra Apostolica per te commutari volumus, præceptis, audita Missa, laboriosis suarum artium exercitationibus, servilibusque operibus, sine ullo profluo conscientia scrupulo vacare possint, auctoritate nostra Apostolica concedas, indulgeas, & permittas, ac statuas, præcipias, & mandes.

§. 3. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, Ordinationibus, necnon Provinciæ, & Diœcesis præfatarum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Litteris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum intèritas habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque con-